

«Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття!»

Кобзарю!
Знов до тебе я приходжу,
бо ти для мене совість і закон.
Л. Костенко

Слайд 1

Звучить музика

Слайд 2 (Шевченко)

Учень: З домовини, довіку ранимої
Над владиками світу встаю.
І до вас промовляю: сини мої,
Не проспійть Україну мою.
Я і досі не можу дивитися,
Прогортаючи муки свої,
Як Петро й похитлива цариця
Підставляли на дибу її.
Я і згадувать досі не можу,
Утираючи сльози круті,
Як жадали од можа й до можа,
Розіп'ясти її на хресті.
В казематах я гибів не дарма,
У могилу дочасно зійшов,
Щоб ніколи російська казарма,
Не вбивала ваш геній і кров.
І нарешті ковтнувши свободи,
Не втішайтесь дарами в раю.
Я прошу тебе, гнаний народе,
Не проспи Україну мою.
(Відходить)

Учень1. Маємо 2016 рік! Чи всі розгадали велике слово Тараса?

Шевченко нарешті повернувся. Утім, він нікуди й не йшов. Це швидше ми повертаємося до нього – як до себе.

Учень2. Тарас Шевченко. З цим іменем сьогодні на планеті ідентифікується Україна та українці. І хто б ти не був, де б не жив, той, хто перечитає "Кобзаря", не зможе уявити своєї долі без Шевченка.

ВІДХОДЯТЬ

СЦЕНКА (Слайд 3)

Звучить МУЗИКА (ДЗВІНОЧКИ).

(Виходить хлопчик на останні акорди)

Хлопчик:

Тяжко-важко в світі жити...

Сироті без роду:

Нема куди прихилиться,—

Хоч з гори та в воду!..

Нема кому розпитати,

Чого плачуть очі;

Нема кому розказати,

Чого серце хоче,

Чого серце, як голубка.

День і ніч воркує;

Ніхто його не питає,

Не знає, не чує.

(На останні акорди з'являється козак, торкається рукою плеча. Хлопчик схоплюється)

Козак: А що — злякався, хлопче?

Хлопчик (спокійно): Ні! Чого мені лякатись? Я здивувався лише.

Козак: А чи знаєш ти, хто я такий?

Хлопчик: Знаю! Як лиш вус та чуба сивого побачив, то й пізнав, що ви козак
запорізький... **(Слайд 4)**

Козак: Так, сину! А звідкіля ж ти знаєш про козаків?

Хлопчик: Мені дід розповідав .

Козак (*оперся на шаблю; задумливо*):

Ой, так сину:

Було колись - в Україні

Ревіли гармати;

Було колись - запорожці

Вміли панувати!

Панували, здобували

І славу, і волю;

Минулося... (*показує навкруг рукою*)

Осталися могили на полію...

(Після паузи.)

Гомоніла Україна...

Довго гомоніла,

Довго, довго кров степами

Текла-червоніла.

І день, і ніч гвалт, гармати;

Земля стогне, гнеться;

Сумно, страшно, а згадаєш -

Серце усміхнеться.

Тая слава не поляже;

Не поляже, а розкаже,

Що діялось в світі,

Чия правда, чия кривда
І чії ми діти.
Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине...
От, де, люде, наша слава,
Слава України! "

Хлопчик (здивовано): Так ви не мертві там, у могилі, а живите?

Козак: Не мертві, сину! Живемо і караємося там...

Хлопчик: За що ж ви отак караєтесь по могилах?

Козак (сумно): За те, що не стали самі одностайно за козацьку волю, а шукали допомоги у наших ворогів та й запродали Україну москалям...

Хлопчик: (задумливо, тужно). От як воно бувало по нашій славній Україні. А чи збудеться воля України та чи встане вона із могил?

Козак (твердо):

Встане воля.

Світ правди засвітить.

І помоляться на волі

невольничі діти!

Козак: Пригадаєш ти їм своїми піснями, хто ми, чії ми сини, яких батьків, ким і за що закуті – і розбудеш в їхніх серцях любов до неньки України, погорду до невольничого життя і жагу волі. І під впливом твоїх палких пісень переродиться народ. І прийде та хвиля, коли

... Настане суд, заговорять і Дніпро, і гори,

І потече сторіками кров у синє море...

Тоді то домовина

Розвалиться, а з-під неї

Встане Україна

І розвіє тьму неволі...

Хлопчик: Та чи зможу я, невчений кріпак?

Козак: Зможеш! У твоєму серці палає вогонь любові до України, а в душі маєш утаєний дар Божий — силу Пророка!

(Козак дає Тарасові кобзу). (Слайд 5)

Ось тобі, на дорогу твого життя, бо кобзарем судилося тобі бути...

Хлопчик (бере кобзу, кланяється): Добре, батьку! Хай станеться так, як кажеш.

Козак: Та знай іще, Тарасе, що на тій дорозі тобі чимало горя витерпіти.

Хлопчик: Нехай! Щоб лиш Україну розбудити мені, а все інше - байдуже...

Козак: Я знав, що такі ось слова почую від тебе. Іди і співай про славу України!

(Виходять)

Музика (бандура)

Пісня «Бандуристе, орле сизий» - Онисько Христина

Учень 2. Пісня «Бандуристе, орле сизий...» прозвучала у виконанні Онисько Христини.

Вірш «До Основ'яненка» - Маєвська Ірина

Вірш «Розрита могила» - Терещенко Зоряна

Пісня «Світе, тихий...» - Горечко М.

Учень 2. Прозвучали вірші у виконанні Маєвської Ірини, Терещенко Зоряни; пісню «Світе тихий...» виконала Горечко Марія.

Ансамбль «По діброві вітер виє...» (Слайд 6 (тополя))

«Садок вишневий коло хати» (Слайд 7 (садок))

Вірш «Сон» - Касіянчук Марта (Слайд 8)

Пісня «Все йде, все минає...» - ансамбль учителів

Слайд 9 (до Майдану)

Учень1. Революція Гідності 2013-2014 років змінила сприйняття Шевченкового образу. Тарас Григорович став учасником і натхненником Майдану.

Учень2. Це він перший вийшов на Майдан – іще тоді, коли там нікого не було. Коли й самого Майдану – не було. Він, власне, й створив наш Майдан – революційний, буремний, територію свободи. Він першим став на цьому Майдані, випроставшись на повен зріст, із гордо піднятою головою й вогнем в очах. Він став першим українцем і першим європейцем.

Учень 1. Тарасе, знову нас в кайдани...

За те, що вийшли на Майдани.

Бо все ще правди в Україні

Немає, батьку, і донині.

Учень 2. Велетенський портрет Кобзаря висів на захопленій революціонерами будівлі Київської міської адміністрації, **(Слайд 10)**

ще один невеликий портрет «Тарас у рушниках» висів на сцені Майдану **(Слайд 11)** поміж ікон, як охоронна грамота, що зближала і об'єднувала українців .

Учень1. Шевченко перетворився на популярний образ, що являвся у різних подобах: то полум'яного Че Геваре у футболці із написом «Че» **(Слайд 12)**, то у незліченних інтерпретаціях нинішнього українського революціонера із закритим балаклавою обличчям **(Слайд 13)**, відчайдуха із шиною на плечі на вулиці Грушевського **(Слайд 14)**, із битою у руках на тлі прапора, **(Слайд 15)**, із шаблею, із коктейлями Молотова чи у помаранчевій будівельній касці, **(Слайд 16-17)**

Учень 2. Велетенські літери на Інститутській: «Борітеся – поберете! Вам Бог помагає!» височіли над Майданом, вони зігрівали і не давали заспокоюватися.
(Слайд 18-19)

Учень 1. До болю виразно звучали рядки із Тарасового «Кавказу» з уст героя Небесної Сотні, гордого сина вірменського народу і великого українця із пронизливими очима Сергія Нігояна. (ВИХОДЯТЬ).

(Відео «Сергій Нігоян»)

Вірш «Кавказ» - Шукатка Назар

Учень 2. Неправда, горе і доморощені вороги обступили нашу землю, як і впродовж багатостолітньої історії, витісняючи з України українське, людяне, цінне. Вірші й думки поета звучать гімном волелюбства у кожному українцеві, якому не однаково.

Слайд 20 (З ТВОРУ)

Вірш «Мені однаково» - Гоголь Святослав

(Відео «І мертвим , і живим..»)

Вірш «І мертвим , і живим....» - Шлапакова Вікторія

Учень 2. (Голос за сценою).

Пошли нам, Господи, Шевченкове тверде усвідомлення: «Україна понад усе!». До найглибших глибин пройми, Святий Боже, цим усвідомленням наші серця і душі!

Слайд 21

Вірш «Моя Україна...» - Онишко Ігор

Я хочу сказати простими словами,
Про те, що турбує мене вечорами,
Про те , як в думках я маляю картину,
Якою я бачу свою Україну!

В моїй Україні ніхто не стріляє,
Ніхто не калічить, ніхто не вбиває!
В моїй Україні ніхто не воює!
Своє і чуже життя кожен цінує!

В моєї країни чудові сусіди,
Запрошують в гості і я до них їду.
Сусіди і самі в нас часто бувають.
Не брешуть, не крадуть, ніде не блукають.

В моїй Україні є чесная влада,
Про неї в народі складають балади.
Працює й працює, з ранку до ночі,
Щоб людям відкрито дивитися в очі.

В моїй Україні не плюють на підлогу,
Отримують і надають допомогу,
І молодь моя не п'є і не курить,
Займається спортом, співати так любить!

В моїй Україні чемні дівчата!
А хлопці вміють їх щиро кохати!
Навчаються жити, читають книжки,
І горді від того наші батьки!

В моїй Україні немає кордонів!
І море, і сонце, Дніпро, терикони,
Карпати зимою в засніжених шапках,-
Моя Україна! Люблю її! Крапка!

Дует на бандурі «Помах Тарасової руки..»

(Завіса опущена, виходить учень)

Пісня «Кобзареві» - Редкевич Юстина

Вірш «Давно затих Шевченка віщий голос» - Шевців Васирина

Давно затих Шевченка віщий голос
Хоч волею відлунює в серцях.
Змінився час, та все іде по колу –
Немов проклятий України шлях.
Свавілля, беззаконня і зневіра...
Сусіди розривають на шматки.
Свої пани від влади озвірили,
Кидають людям, наче псам, кістки.
Для України ж – всі кохані діти,
Її душа за кожного болить.
Священними слідами «Заповіту»
Ідуть сини... Виходять із імлі!
І знову кров'ю хреститься свобода,
Але назад немає вже шляху!
Ні – ворогам! Ні – підлим ляльководам!
Ми долю переможемо лиху!
Ми візьмемо життя у власні руки
Неначе волі синьо-жовтий стяг,
Могутня сила щирості та злуки
Най приведе в щасливе майбуття!

(Завіса піднята)

**Хор «Думи мої, думи мої»
«Учітєся, брати мої»
«Заповіт»**

Відео «Заповіт»